

РЕШЕНИЕ

№ 307

гр. Кюстендил, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
като разгледа докладваното от Росица Б. Савова Въззивно гражданско дело
№ 20211500500463 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 272380/14.06.2021г., подадена от „ОТП Факторинг България“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район Оборище, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2, чрез пълномощника юрисконсулт Р.М., срещу Решение № 260341 от 18.05.2021 г., постановено по гр.д.№ 413/2020 г. по описа на РС – Кюстендил.

С обжалваното първоинстанционно решение РС – Кюстендил е отхвърлил като неоснователни предявените от „ОТП Факторинг България“ ЕАД против С. Г. Г., починал на 09.03.2020 г. и на негово място конституиран наследникът му С. С. Г., искове да бъде осъден да заплати сумата от 1299 лева главница по сключен на 04.03.2014г. между „Банка ДСК“ ЕАД и С. Г. договор за стоков кредит № 14722, както и сумата 120 лева, дължаща се на осн. чл. 11 от договора такси и разноски; осъдил е ищеца на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗА да заплати на адв. Е. Й. 1441,86 лева възнаграждение за процесуално представителство на починалия ответник С. Г. по гр.д. № 800/2020г. на КнРС и в.гр.д. № 424/2019г. на КнОС и 620,93 лева възнаграждение за процесуално представителство на С. Г. по гр. дело № 413/2020 г. на КнРС; осъдил е ищеца да заплати на С. Г. в качеството му на наследник на починалия С. Г. 53 лева деловодни разноски по гр.д. № 800/2018г. на КнРС.

Решението се обжалва в частта, в която съдът е отхвърлил иска за главница в размер на 1299 лева, като се сочат доводи за неговата неправилност и необоснованост в

обжалваната част.

Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че клаузата на т. 16 от Глава VII от ОУ към процесния договор за стоков кредит не може да намери приложение поради противоречие с чл. 298, ал. 3 от ТЗ и чл. 16, ал. 2 от ЗЗД. Подчертава, че уговорката, даваща правото на кредитора да прехвърли вземането си по договора за кредит на трето лице е една и се съдържа единствено и само в т. 16 от ОУ и доколкото ОУ са били предадени и приети от потребителя, то същите го обвързвали в равна степен и представлявали част от сключения между страните договор, респ. с оглед съдържанието на т. 16 от ОУ била налице предвидена в договора възможност за прехвърляне на вземането от кредитора.

Твърди, че клаузата на т. 16 от глава VII от ОУ към договора не е нищожна по смисъла на чл. 143, т. 15 от ЗЗП (редакция към 15.03.2014г.), която разпоредба била неприложима в случая поради изричното съгласие на кредитополучателя – потребител за прехвърляне на задълженията, както и това, че цедирането не можело и не се установявало да е довело до намаляване на гаранциите за него; дори счита, че предвид обстоятелството, че кредитът бил вече изискуем към момента на прехвърляне на процесното вземане – 25.04.2016 г., се намалявали гаранциите на носителя на вземането. Според въззивника клаузата на т. 16 от ОУ не накърнявала правата и законните интереси на длъжника, нито водела до значително неравновесие между правата и задълженията на страните на договора, доколкото за длъжника било безразлично на кого ще изпълни, както и в случая не съществувала опасност прехвърлянето на вземането да доведе до намаляване гаранциите на потребителя.

Сочи, че при постановяване на решението си първоинстанционният съд не бил взел предвид обстоятелството, че за извършената цесия било надлежно съобщено на длъжника преди образуване на съдебното производство, за което били представени доказателства по делото.

Иска се отмяната на първоинстанционното решение в обжалваната част и постановяване на ново решение, с което да се уважи искът за главница. Претендират се разноските в първоинстанционното и въззивно производство.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор по въззивната жалба от насрещната страна С. С. Г. чрез пълномощника адв. Е. Й. от АК – Кюстендил, в който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и се оспорват твърденията в нея като ирелевантни и неоснователни. Възразява изрично срещу доводите на въззивника, че към момента на сключването на договора – 15.03.2014 г. не е била действаща нормата на чл. 11 ал. 2 от ЗПК в настоящата ѝ редакция, поради което съдържанието на ОУ станало неразделна част от договора. Твърди, че ищцовото дружество не притежавало активна процесуална легитимация, не било нито универсален, нито частен правоприемник на „Банка ДСК“ЕАД, встъпил в договорното правоотношение по договора за кредит, а бил приобретател на вземането – цесионер по силата на сключен договор за цесия с банката.

Иска оставянето на въззивната жалба без уважение и потвърждаване на

първоинстанционното решение. Претендират се разноските във въззивното производство.

С определение № 260959/11.10.2021 г., постановено по гр. д. № 413/2020г. по описа на КнРС по реда на чл. 248 от ГПК, районният съд е оставил без уважение депозираната от адв. Е. Й. като пълномощник на ответника С. С. Г. частна жалба с вх. № 271660/31.05.2021г., имаща характер на искане с правно основание чл. 248 от ГПК; същевременно е изменил решение № 260341/18.05.2021 г. по делото в частта му, в която ищцовото дружество е осъдено да заплати възнаграждение на адв. Й., като вместо постановеното в решението е осъдил "ОТП Факторинг България" ЕАД да заплати на адв. Е. Й. на осн. [чл. 38, ал. 2 от Закон за Адвокатурата](#) сумата от 858.66 лв., представляваща възнаграждение за осъщественото от същия процесуално представителство на ответника С. Г. Г., починал на 09.03.2020 г., по гр. д. № 800/2018 г. КРС и в. гр. д. № 424/2019 г. КОС, както и да заплати на адв. Е. Й. на осн. [чл. 38, ал. 2 от Закон за Адвокатурата](#) сумата от 429.33 лв., представляваща възнаграждение за осъщественото от същия процесуално представителство на С. С. Г. по гр.д. № 320/2020 г. КРС, като е оставил без уважение молба с вх. № 272249/10.06.2021 г., депозирана от "ОТП Факторинг България" ЕАД с правно основание чл. 248 от ГПК в останалата ѝ част.

Срещу така постановеното определение в законоустановения срок за обжалване е депозирана частна жалба с вх. № 275950/14.10.2021г. от адв. Е. Й. в качеството му на пълномощник на С. С. Г..

С жалбата се сочат доводи за неправилност на обжалваното определение като незаконосъобразно и необосновано. Жалбоподателят твърди, че предвид предявяването на положителни установителни и осъдителни искове (три, респ. шест основни иска) от ищеца, обективно съединени при условия на кумулативност, при прекратяване на производството на всеки от тях, респ. отхвърлянето му като неоснователен, деловодни разноси се дължали за всеки, тъй като по всеки предявен от ищеца иск ответникът организирал защитата си и правил съответни разноси. Сочи съдебна практика (решение № 1809 по в.т.д. № 918/2015 г. на САС) в подкрепа на становището си. Възражава срещу мотивите на първоинстанционния съд, че разноси се дължали само по един иск – осъдителния, предявен при условия на евентуалност и предмет на решението, а не по всеки от останалите, производството по които е прекратено, респ. първия осъдителен иск, решението по който е обезсилено, и твърди, че исковете са кумулативно съединени, независимо, че в петитума на исковата молба била използвана думата «евентуално», а съдът, разглеждащ спора, следвало да извърши преценка за съотношението, в което се намират помежду си съединените искове, като не бил обвързан от изявлението на ищеца за съединяване на исковете.

Иска се присъждане в пълен размер на разноските за адвокатско възнаграждение за всеки един от предявените установителни и осъдителни искове, за всеки от двамата ответници, за всички съдебни инстанции.

В законоустановения срок е постъпил отговор на частната жалба от насрещната страна "ОТП Факторинг България" ЕАД чрез пълномощника юрисконсулт Р.М., с който се оспорват твърденията, съдържащи се в частната жалба.

Сочи се съдебна практика в подкрепа на становището, че при прекратяване на производството по единия от обективно съединени в условия на евентуалност искове, предявени между същите страни, дължимото адвокатското възнаграждение е едно. Аргументира се, че когато с една искова молба са предявени няколко оценяеми иска от един ищец срещу един ответник в условия на обективно кумулативно съединение, размерът на адвокатското възнаграждение се определя върху сбора от цената на всички искове.

Иска се оставяне на частната жалба без уважение и потвърждаване на обжалваното определение.

Кюстендилският окръжен съд счита, че въззивната жалба и частната въззивна жалба са допустими, доколкото същите са подадени в законоустановения срок и от надлежна страна и са насочени срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт.

Окръжен съд - Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото, намира за установено следното:

Гр.дело№413/2020г. по описа на РС-Кюстендил е било образувано след като с влязло в сила решение №4/07.01.2020г. по в.гр.д.№424/2019г. по описа на КнОС решение по гр.д. №800/2018г. по описа на КнРС е било обезсилено в една част, а делото– върнато за ново разглеждане от друг състав на евентуално предявения осъдителен иск от „ОТП Факторинг България“ ЕАД, с ЕИК *****, против С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: ***** за осъждане на ответника да заплати на ищеца на основание чл.79 ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.430 ал.1 от ТЗ сума в размер на 1299 лева - главница по стоков кредит от 04.03.2014г., сключен между ответника и „Банка ДСК“ ЕАД, вземанията по който са били прехвърлени на ищеца и сумата от 120.00 лева - такси и разноски, които суми се претендират като дължими с оглед настъпилия краен срок за погасяване на кредита-срвн.искова молба –л.2 и сл.от гр.дело №800/2018г.на КнРС.

Производството по делото при предходното му разглеждане е имало за предмет и претенция, предявена по реда на чл.422 ал.1 от ГПК, касаеща установяване на вземане за горните суми, предмет на издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№257/2015г. по описа на КнРС. Както се установява от приложените дела- конкретно в.гр.д.№424/2019г.на КнОС и в.ч.гр.д.№82/21г.на КнОС, предмет на разглеждане в производството по гр.дело №413/2021г.на2020г. на КнРС, решението по което се атакува, е именно осъдителният иск по чл.79,ал.1 ЗЗД във вр.с чл.430,ал.1 ТЗ .

С молба от 17.03.2020г. пълномощникът на ответника е уведомил съда, че С. Г. е починал на 09.03.2020г., като е представил и препис-извлечение от акт за смърт.

От приложено удостоверение за наследници на С. Г. Г., №559/18.05.2020г., издадено от Община Кюстендил, се установява, че въззваемият С. С. Г. е единственият наследник по закон – низходящ от първа степен- на първоначалния ответник по иска.

Видно от приетите в първоинстанционното производство писмени доказателства, между „Банка ДСК“ЕАД и наследодателя на въззваемия С. Георгие е сключен на 04.03.2014 год. Договор за стоков кредит № 14722 /л.34 от гр.д.№ 800/18 г.КРС/,на стойност

1299.00 лв. за закупуване на преносим компютър марка „LENOVO 2510/59403849» на същата стойност, която сума кредитополучателят се задължил да върне при условията на договора, погасителният план /л.37 от гр.д.№ 800/18 г.КРС/ и ОУ /л.10-12 от ч.гр.д.№ 257/15 г.КРС/ на 24 месечни погасителни вноски,всяка една включваща главница и плащане по уговорената лихва във фиксиран лихвен процент от 24.79 % годишно,ГПП-27.81 %или общо сумата от 1660.65 лв.

В уведомителното писмо /л.41 от гр.д.№ 800/18 г.КРС/, от кредитополучателя е декларирано, че е получил стоката,респ.банката е заплатила на доставчика на стоката цената ѝ.

С нотариална покана рег.***,том 1,акт 11/16.02.2015 год. на Нотариус Б.А. с рег.№ 325 при НК-София/л.44 от гр.д.№ 800/18 г.КРС/, банката известила длъжника, че обявява целият си кредит за предсрочно изискуем, поради неизпълнение на задължението му да погасява в срок задълженията си. Поканата,съобразно отбелязването върху същата е получена от адресата на 17.02.2015 год.

На 26.02.2015 год.кредиторът депозирал пред КнРС заявление вх.№ 4068 за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, по което било образувано ч.гр.д.№ 257/2015 г.КРС и издадено разпореждане на 06.03.2015 год. , респ. Заповед № 147 /06.03.2015 год.за изпълнение на парично задължение въз основа на документ и изпълнителен лист на същата дата.

Видно от договор за покупко-продажба на вземания от 25.04.2016 год.,сключен между банката-кредитор и ищцовото дружество и приложение № 1 /л.9-24 от гр.д.№ 800/18 г.КнРС/, вземането си по договора за стоков кредит кредиторът прехвърлил възмездно на ищеца.С изрично писмено изявление /л.25 от гр.д.№ 800/18 г.КнРС /банката потвърдила пред ищеца за сключената цесия и с пълномощно /л.26 от гр.д.№ 800/18 г.КнРС / го упълномощила изрично да уведомява от нейно име длъжниците ѝ за сторените възмездни прехвърляния на вземанията ѝ против тях. С изготвеното във връзка с упълномощаването писмо от 16.06.2016 год./л. 27 от гр.д.№ 800/18 г.КнРС / от ищцовото дружество до първоначалния ответник последният е уведомен на 22.06.2016 год.(срвн. обратната разписка -л.29 от гр.д.№ 800/2018 год.КнРС).

От заключение вх.№ 22910/03.10.2018 год. на в.л. Маргарита В. /л.79-84 от гр.д.№ 800/18 г.КРС / се установява,че длъжникът не е сторил никакви плащания по кредита си и към датата на предявяване на иска дължи сума в размер на 1756.55 лв., включваща главница от 1299.00 лв.,редовна лихва от 314.87 лв., лихва за забава от 22.69 лв. и разходи за изискуем кредит от 120.00 лева.

Чрез поканата за доброволно изпълнение по изп.д.№ 20187430400067 на ЧСИ Е.Х. (л.30 от гр.д.№ 800/2018 г.КнРС) и удостоверение изх.№ 3222/26.02.2020 год. по изп.д.№ 20187430400007 на ЧСИ Е.Х. с рег.№ 743 на Камарата на ЧСИ /л.19 от гр.д.№413/2020г. на КнРС/ се установява, че изпълнителното дело е образувано на основание молбата на ищеца на основание издадения в заповедното производство изп.лист, като по делото от заповед на

23.04.2019 год. е получена сума в размер на 300.00 лв., по съединеното към него изп.дело № 8/2018 год.-сума в размер на 250.00 лв., респ.заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 15.02.2018 год.,като същият на 16.02.2018 год. е депозирал възражение за недължимост на сумите.Впоследствие еразпоредено издаване на обратен изпълнителен лист.

В хода на настоящото производство въззиваемият (наследник по закон на първоначалния ответник) С. Г. е поставен под пълно запрещение с влязло в сила решение по гр.дело №452/2021г.на КНОС, като му е назначен настоянически съвет – видно от удостоверение №94-00-168 от 13.05.2022г.на Община Кюстендил. Представено е и ново пълномощно, с което вече определеният за законен представител на въззиваемия по смисъла на [чл. 3, изр. 2 ЗЛС](#) настойник А.М. е упълномощила същия адвокат за осъществяване на процесуалното представителство по гражданското дело. В този смисъл адв. Е.Й. се явява редовно упълномощен да представлява С. Г. и след поставянето под запрещение, тъй като съгласно [чл. 41 ЗЗД](#) упълномощаването се прекратява с поставянето на упълномощителя под запрещение, поради което представянето на ново пълномощно, изхождащо от законния представител на С.Г. , е било необходимо с оглед продължаване извършването на надлежни процесуални действия от същия процесуален представител от името и за сметка на страната по делото.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира следното от правна страна:

Както е посочено в Решение № 109 от 12.08.2019 г. на ВКС по т. д. № 636/2019 г., II т. о., ТК, правата и задълженията на кредитополучателя по договор за потребителски кредит са наследими и в случай на смърт преминават върху неговите наследници, ведно с отговорността за точно изпълнение на договора. Правно неиздържан е аргументът, че на наследниците ще се "наложи" кредитно правоотношение, което не е ясно дали биха сключили, доколкото "заместването" на починалия наследодател в правоотношението е последица, която настъпва по силата на закона, независимо от волята на наследниците (освен ако те не се откажат от наследството). Същевременно, поставянето под запрещение не води до неспособност на кредитополучателя (наследника) да погасява задълженията си по кредита, а предпоставя изпълнението на задълженията да се извършва вместо от него, от лицата, натоварени с настоянически или попечителски функции. С цитираното решение не се споделя и тезата, че договорът за потребителски кредит се сключва с оглед личността на кредитополучателя; респ.в действащото законодателство няма разпоредби, които да придават на договора за потребителски кредит белези, присъщи на договорите „*intuitu personae*“.

Наред с това, сключването на договор с потребител при действието на общи условия е подчинено на специални правила, уредени в [чл. 147а](#) и [чл. 147б ЗЗП](#). За общи условия, приети преди влизане в сила на разпоредбите на [чл. 147а](#) и [чл. 147б ЗЗП](#), приложение намират общите правила на [чл. 16 ЗЗД](#) и [чл. 298 ТЗ](#). Съгласно [чл. 147а, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗЗП](#), при сключване на договор при общи условия с потребител общите условия обвързват потребителя, само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях чрез полагане на

подписа си. Разпоредбата на чл. 147а ЗЗП възпроизвежда правилата на чл. 16, ал. 1 ЗЗД и чл. 298, ал. 1, т. 1 ТЗ за обвързване на насрещната страна от предложение за сключване на договор при общи условия, предпоставящи обвързването с общите условия от изразяване на писмено съгласие за приемането им(срвн.цитираното Решение № 109 от 12.08.2019 г. на ВКС по т. д. № 636/2019 г., II т. о., ТК).

В случая видно от представените по делото ОУ на хартиен носител – конкретно касаещи възможността за прехвърляне правата на кредитора по договора за кредит на трето лице (чл.16 ОУ) носят подпис на кредитополучателя, който не е оспорен, при което следва извод, че кредитополучателят е приел тази възможност, както и е бил уведомен за цесията.

С оглед погасителния план по договора за кредит, както и цитираното заключение на в.л.В. се установява, че е настъпил падежът на всички вноски за изплащане на кредита, а размерът на главницата, която се претендира, е посочен и в самия договор за стоков кредит. Цената на горепосочения преносим компютър е изрично упомената в чл.1 от договора.Претендираната главница по осъдителния иск, предмет на разглеждане, е с оглед настъпилия краен падеж на вземането - срвн.искова молба – л.2 и сл.от гр.дело №800/2018г.на КнРС, депозирана на 23.04.2018г.

Предвид изложеното, атакуваното решение следва да бъде отменено в частта, относно претендираната сума 1299лв.- главница по цитирания договор 14722/14.03.2014г. и искът следва да бъде уважен.

Съобразно изхода на спора, на въззивното дружество се дължат разноски в размер на 490,80лв., респ.на пълномощника адв Е. Й., упражняващ процесуално представителство при усл.на чл.38 ЗА се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 1118,62лв.

Възнаграждение за юрисконсулт се определя на основание чл. 78, ал.8 ГПК в съответствие с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ в общ размер на 300 лева, както и държавна такса в размер на съотношението между уважената част и предявената сума по осъдителния иск при отчитане и на наличие на установителна претения пред първоинстанционния съд (т.е.посоченото съотношение е спрямо $\frac{1}{2}$ от внесената такава за исковото производство пред първоинстанционния съд, респ.това касае и събраните суми за въззивно обжалване по общия ред и по частната жалба и за възнаграждение за вещо лице (т.е.съответно 76,37лв.; 11,44лв.;6,87лв. и 96,12лв.- общо 190,80лв.) или общо разноските за двете инстанции на тази страна , които следва да й се присъдят, са в размер на 490,80лв.

Въззивният съд споделя начина на определяне на дължимото адвокатско възнаграждение, включително като се отчита хода на производството и проведените заседания, посочен в атакуваното решение, при което е определена сума от 2062,75лв. , която обаче касае както установителните, така и осъдителните претенции, при което за първите – при липса на уважаването им, се дължи сума от 1031,40лв., а за частичното неуважаване (досежно осъдителната претенция за такси) се дължи още и сума от 87, 22лв., т.е. общо 1118,62лв.

На въззиваемия по въззивната жалба се дължат разноски за държавна такса в хода на исковото производство пред въззивния съд (внесени в общ размер на 68лв.) по компенсация и изчислени по гореуказания начин в размер на 36,88 лв.

Воден от изложеното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260341 от 18.05.2021 г., постановено по гр.д.№ 413/2020 г. по описа на РС – Кюстендил, В ЧАСТИТЕ, в които е отхвърлен като неоснователен предявения от "ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район „Оборище“, бул. "Княз Александър Дондуков" № 19, етаж 2, осъдителен иск против С. С. Г., ЕГН *****, от *****, като наследник на починалия в хода на производството С. Г. Г., ЕГН ***** от *****, поч.на 09.03.2020, за сумата 1299лв./хиляда двеста деветдесет и девет лева/,представляваща главница по сключеният на 04.03.2014 год. в гр.Кюстендил между „Банка ДСК“ЕАД,от една страна като кредитор и С. Г. Г., ЕГН ***** като кредитополучател, Договор за стоков кредит № 14722, съответно – в частите, в които "ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК *****е осъдено да ЗАПЛАТИ на адвокат Е. С. Й.,ЕГН ***** от *****,на осн.чл.38,ал.2 от Закон за Адвокатурата,сумата от 1441.86лв./ хиляда шестотин и четиредесет и един лева и осемдесет и шест ст./,представляваща възнаграждение за осъщественото от същия процесуално представителство на ответникът С. Г. Г.,ЕГН *****,починал на 09.03.2020 год., по гр.д.№800/2018 год.КРС и в.гр.д.№ 424/2019 год.КнОС и сумата от 620.93лв./шестстотин и двадесет лева и деветдесет и три ст./, представляваща възнаграждение за осъщественото от същия процесуално представителство на С. С. Г.,ЕГН *****,от *****, по гр.д.№ 413/2020 год.КРС, а също и на С. С. Г.,ЕГН *****,от *****,в качеството му на наследник на С. Г. Г.,ЕГН *****,починал на 09.03.2020 год., сумата от 53.00/ петдесет и три лева/.,представляваща сторените по делото разноски за държавна такса по въззивната жалба против решение № 309/10.04.2019 год. по гр.д.№ 800/2018 г. на КРС и определение №260959 от 11.10.2021г.в частта, в която е изменено горепосоченото решение в частта за разноските, които ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК ***** е осъдено да ЗАПЛАТИ на адвокат Е. С. Й.,ЕГН *****,служебен адрес- *****, на осн.чл.38,ал.2 от Закон за адвокатурата за процесуално представителство на С. Г. Г. и на С. С. Г.– съответно 858,66лв. и 429,33лв.,

като ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВИ:

ОСЪЖДА С. С. Г.,ЕГН *****,от *****, поставен под запрещение и действащ чрез настойника си А.А.М. ,ЕГН *****, в качеството му на наследник на починалия в хода на производството С. Г. Г.,ЕГН ***** от *****,поч.на 09.03.2020, да заплати на "ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район „Оборище“, бул. "Княз Александър Дондуков" № 19, етаж 2, сумата 1299лв./хиляда двеста деветдесет и девет лева/, представляваща главница по сключения договор за стоков кредит № 14722/

04.03.2014 год. между „Банка ДСК“ЕАД, от една страна като Кредитор и С. Г. Г., ЕГН ***** като Кредитополучател , което вземане е придобито от ищеца по договор за покупко-продажба на вземания от 25.04.2016 год., сключен между банката-кредитор и ищцовото дружество, както и сумата 490,80лв.(четиристотин и деветдесет лева и осемдесет ст.) разноски общо за исковото производство .

ОСЪЖДА "ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район „Оборище", бул. "Княз Александър Дондуков" № 19, етаж 2, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Е. С. Й., ЕГН ***** ,служебен адрес ***** , на осн.чл.38,ал.2 от Закон за адвокатурата, сумата от общо 1118,62лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответниците по процесните иски претенции пред първоинстанционния и въззивния съд - С.Г. Г.,ЕГН ***** , починал на 09.03.2020 год , и С. С. Г.,ЕГН ***** .

ОСЪЖДА "ОТП Факторинг България" ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район „Оборище", бул. "Княз Александър Дондуков" № 19, етаж 2, ДА ЗАПЛАТИ на С. С. Г., ЕГН ***** ,от ***** , поставен под запрещение и действащ чрез настойника си А.А.М. ,ЕГН ***** , в качеството му на наследник на починалия в хода на производството С. Г. Г.,ЕГН ***** от ***** , поч.на 09.03.2020, разноски в размер на общо 36,88 лв. по процесните иски претенции пред първоинстанционния и въззивния съд .

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____